

stane 40 do 60 čevljev visok. Meklen (Feld-Ahorn, Acer campestre) se najde kakor drevó le 30 do 50 čevljev visok, večidel pa je manjši, rase rad, če je še tako pusto zemljiše. Les vsih treh sort je prav koristen. Množijo se po semenu in zaslužijo zavolj velike vrednosti prav zlo sejani biti. —

(Dalje sledi.)

Nasvèt nekterih mož za kupčijsko in obertnijsko zbornico na Krajskim.

V poslednjim listu „Novic“ smo obljubili nekatere može nasvetovati, ktere izvedeni može za posebno pripravne spoznajo, v imenovano zbornico izvoljeni biti. Ne, de bi komú hotli ravno te vsiliti, ali de bi mislili, de ni še drugih tudi popolnoma pripravnih mož, — ker pa vsih ne moremo imenovati, imenujemo le nekatere; če so volivcam po volji, naj jih volijo, — če ne, naj si druge sebi dobro znane izberejo, ker je volitev vsacimu na prosto voljo dana. Ker saj 8 namestnikov mora v Ljubljani stanovati, bo mende s tem nasvetam posebno mnogim volivcam po deželi vstreženo, če jim nekatere pripravne može nasvetujemo; nasvetje se tedaj

iz Ljubljane: g. Baumgartner, kupec; g. Bišof, sopoestnik fabrike; g. Blaznik, buknotiskar; g. Debevc, kupec; g. Heiman Gustav, kupec; g. Holcer, kupec; g. Kranz, vodja fabrike; g. Lukman, kupec; g. Mallner, kupec; g. Mavrer, kupec; g. Moline, posestnik fabrike; g. Pihler, kupec; g. Pauer, usnjar; g. Šreyer, kupec; g. Samasa, posestnik zvonárske fabrike; g. Šusteršic, kupec; g. Winkler, kupec; g. Waniš, kupec; g. baron Zois, posestnik rudarije; g. Černi, ključar; g. Glej, lončár; g. Heidrich, šivár; g. Horak, rokovičar; g. Janež, usnjar; žl. g. Kleinmayer, bukveprodajavec; g. Košir, tesar, g. Mali, kupec; g. Pretner, apotekar; g. Rösman, steklár, g. Sperling, barvar; g. Vollheim, ključár; g. Eržen, posestnik olarije.

—x—

Na vprašanje

Ali se smejo soseskine lovi ali jage pod roko v najem ali štant dajati? (v 46. listu Novic) je odgovorilo Prevojsko županijsko predstojništvo v listu 71. Ljublj. „Časnika“, de se je natanjko po postavi ravnalo, zato oznani dopis c. k. Kamniškiga kantonskiga poglavarstva, ki se v ti zadevi takole glasi:

„Ker se po storjenem pregledu vidi, de je občinsko predstojništvo v Prevojah, ko je lov te soseske v najem dalo po smislu §§. 94 in 99 začasne občinske postave od 17. marca pr. l. ravnalo, se zavolj tega ne more na novo imenovani lov po očitni dražbi v najem dati, ker se ima to po §. 5. razglasu c. k. deželnega poglavarstva od 17. avgusta 1849 št. 16107 le takrat zgoditi, ako bi se razpor zavolj načina rabe lova v kaki soseski primeril.“

Slovenske narodske pesmi v nemško prestavljene.

(Konec.)

Nekatere slovenske pesmi praviga merila (Metrum) nimajo, kakor na priliko v zadnjim listu natisnjena. Národ njih pomanjkljivost s tem poboljšati skuša, de pri pevanju vdark na besede drugač stavi, kakor pri navadnim govoru.

Pri tacih se je Grün v prestavku skoz in skoz eniga merila deržal, in sicer tajistiga, v katerim je večidel pesmice zložen, ker bi zares v nemškem jeziku napčno bilo, zdaj v to, zdaj v uno mero zabresti. Naj

lepši kinč cele zbirke so naše daljši romance, kakor od Lepe Vide, Rožlina in Verjankota, od kralj Matjaža, Ravbarja i. t. d. Že v slovenskim jeziku so one v vsakim obziru dognane. Lepoto njih prevoda tukaj na široko pretresovati, bi bilo pač derva v gojzd nositi. Pri njih je vse dolikano; nič ne manjka, nič ni od več; marsiktere lepote, ktere v slovenski pesmi morebiti nisi pazil, te bo še le prevod opomnil. Tudi dodane opombe str. 149—166 veliko k njih razjasnjenju primorejo.

Le težko smo se od te prelepe knjižice ločili, in na koncu branja smo popolnoma občutili visoko pomenljivost besed svetiga pisma, ktere je Grün na čelo predgovora postavil: „Colligite, quae superaverunt fragmenta, ne pereant.“

Naša narodska pesem umira; zadnji čas je tedaj, de se to, kar je ostalo, prihrani. Ali te ne zbode v serce, če pomisliš, kolikanj dragih zakladov smo po svoji nemarnosti zgubili? Pri ti priložnosti naj bo povedano, kako znajo sčasoma naj krasniši pesmi poginiti. Po celim svetu znana je serbska pesem od „Hasanaginice“, ktero je nemški pesnik Goethe iz Fortisoviga taljanskiga prevoda v nemški jezik predstavil (Klagegesang der Frauen Asan-Agas). Fortis jo je iz ust Morlakov v Dalmaciji proti koncu pretečeniga stoletja napisal. Slavni Vuk Stefanović si je, kakor v II. delu serbskih narodskih pesem piše, mnogo prizadjal, to pesem v Dalmaciji ali drugod zopet najti, ali zastonj je bil vès njegov trud. Če se je to s popevko pri narodu pripetilo, kjer so slepi pevci kot čuvaji narodskih pesem visoko cenjeni in spoštovani, ki jih za nje vneti množici prepevajo in dalječ okrog zanesó, pač znamo vprašati: kaj se je s slovenskimi pesmami zgodilo, za ktere se le malokdo iz ljudstva popečá? Naj lepši izmed njih — če niso popolnoma pozabljene — niso družiga varha najdle od kakšne starke, ktera radovednim otrokam čudne dogodbe iz turških časov prepeva. Kaj nam pomaga, če si učeni može s pokvarjenimi imeni raznih narodov pri Gerških in Latinskih pisateljih glave belijo, de bi nam kaj gotoviga od starih Slovanov povedali, ako smo sami tako nemarni, de naj dražjih, včasih edinih zakladov našiga naroda pogube oteti nočemo, ki jo jim valovi časa žugajo. Nekaj zlahtniga blaga se je že rešilo, pa še veliko bogastvo odrešenika čaka.

Kar smo od slovenskih pesem rekli, tudi od ljudskih pripovedk, od starih izrek in pregovorov veljé. Hvala in čast možem, ki so lepo množico taci-ga blagá nabrali! Nekteri tožijo, da se nič noviga in lepiga najti ne da; oni so se scer z veseljem nabiranja slovenskih pesem lotili, pa opešali so pri delu, ker so napčno ravnali. Niso pomislili, de je naša narodska pesem prosta tičica, ktera v samotnim gojzdu žvergoleva, in kadar le kak šum zasliši, omolkne. Oni pa so jo hotli ujeti, v tičnik zapreti, de bi jim tam po njih volji prepevala. To delo se le z združenimi močmi doveršiti da, posebno pa bi izobrazena slovenska mladost, za veliko ceno teh ostanjkov vneta, veliko k uspehu pripomoči zamogla. De se je pravi duh nabiranja tudi v naših mladih pisateljih zbudil, nam kažejo lepe narodske pripovedke v lepoznanškem listu „Ljubljanski-ga časnika“, s kterimi je verli pisatelj Janez Terdina vsim Slovencam ustregel.

Dognana zbirka slovenskih narodskih pesem in pripovedk bi bila velika podpora našimu slovstvu. Iz nje bi pevci kot iz praviga studenca zajemali, in se praviga narodskiga duha navdali. Po navadi se misli, de je že pesem v duhu naroda zložena, ako se samostavnim imenam ženskiga spola slovke ica in ičica pritikujete, in ena redka (Vers) v tajisti pesmi ponavlja. Pa to še ni vse. Umetniška poezija mora, ako hoče